

Masterminds :: Submind :: Webkomiks

NIC LEPŠÍHO UŽ SI DNESKA NEPŘEČTETE

Zveřejněno v 10:46 dne 19. 2. 2014 uživatelem **Apokalypsa Krav**

naklusejte sem. přečtěte si to. díky si nechte na pak.

<http://nestvurnemore.blogspot.com/>

+503 830/-453 | 2 446 873 komentářů | Odpovědět | Nahlásit

KAPITOLA

1

Když se ráno přišourám k počítači, je na něm otevřený původní příspěvek. Přes noc se u něj vynořilo dalších tři sta komentářů. Ani už nevím, co v nich stojí – nekontrolovala jsem to celé měsíce. Víím, že některé jsou od fanoušků. Spousta jich je od trollů. Na ten příspěvek se nechodím dívat kvůli komentům. Koukám se na něj, protože je to moje každodenní připomínka, že tohle všechno – celý můj život – je opravdické.

Můj začátek má časovou značku v historii.

Uhladím si změt vlasů, zívnu a vytřu si z očí ospalky. Když zamrkám, příspěvek tam pořád je, spokojeně trůní na vrcholu subfóra Masterminds věnovaného webkomiksům. Člověk by řekl, že po dvou letech se propadne. Ale to se nestalo.

Zavřu prohlížeč, než stihnu porušit svoje vlastní pravidla. Komentáře nečtu. Komentáře jsou jako výbušniny na duševní hradby a zrovna teď ty hrad-

by potřebuju vztyčené. Otevřu Photoshop a najdu soubor, na kterém jsem pracovala včera v noci, rozdělanou stránku z *Nestvůrného moře*. Všechny kontury jsou hotové. S barvami jsem začala, ale nedokončila jsem je a pořád ještě potřebuju přidat text. I tak mám ale náskok. Tenhle týden přibude celá jedna kapitola. Moje minimum je jedna stránka týdně; obvykle v průměru přidám tři. Vždycky mám co postnout.

Přelétnu pohledem komiksovou stránku, přeskakuju z panelu na panel, překontrolovávám postavy a prostředí. V duchu si rozvrhnu zbytek barev, pak zdroje světla a stíny. Text. Vypadá to, že děj plyne dobře, ale na spodním panelu jsem Amity zase nakreslila moc úzký nos. V detailních záběrech na její obličej to vždycky jde poznat, a vždycky to je její nos. Později to budu muset spravit. Teď nemám čas.

Jako by se mnou souhlasil, můj budík začne zvonit a já nadskočím. Přestože vím, že to přijde, přestože zírám přímo na něj. Odšourám se zpátky na druhou stranu místnosti, abych ho zamáčkla dřív, než vzbudí Churcha a Sullyho vedle v pokoji. Pitomá děcka ze základky mají půlhodinku spánku k dobru a hned mají pocit, kdovíjaké to z nich nedělá krále.

Když sejdu dolů, máma už pro mě má připravená dvě vajíčka natvrdo a sklenici čerstvě vymačkaného pomerančového džusu. Nemám ponětí, kdy ta vejce stihla uvařit. Rozhodně to nebylo včera v noci a teď teprve svítá. Sedí u kuchyňského ostrůvku ve svém běžeckém úboru, vlasy má vyčesané do vysokého culíku a na tabletu si čte nějaký článek o zdraví. Pár pramínek se jí uvolnilo a ze sprchy na konci chodby se ozývá stříkání vody. Už jsou s tátou zpátky ze svého časného ranního běhu. Hnus.

„Dobré ráno, zlato!“ Víím, že v nějakém vesmíru musí mluvit normální hlasitostí, ale tenhle vesmír to není. „Udělal jsem ti snídani. Je ti dobře? Vypadáš trochu zakaboněně.“

Zabručím. Ráno je dávablská doba. A máma mi v posledním roce říká, že „vypadám zakaboněně“, aspoň jednou za týden. Plácnu sebou na stoličku před vajíčka a džus a pustím se do jídla. Možná bych měla zkusit kafe. Kafe by mohlo pomoci. Kafe by u mě ovšem taky mohlo vyvolat rostoucí návaly deprese.

Máma drží v podpaží dnešní vydání *Westcliff Star*. Přitáhnu si ho a otočím ho. Titulek na přední stránce hlásá připomínáme si oběti wellhouseovy zatačky. Pod tím je fotka ostré zatačky na silnici za Wellhouseovým mostem, kde zemi zdobí květinové věnce, stuhy a hračky. Takhle prosím vás vypadají místní zprávy v Indianě: nic nemají, takže zaplní stránky připomínkou, že Wellhouseova zatačka každoročně zabije víc lidí než žraloci bílí. I to se v Indianě dočtete v místních zprávách: jak přirovnávají zatačku na silnici ke žralokovi.

Dojím první vajíčko. Táta se vynoří zezadu z chodby, voní jako balíček mátových žvýkaček a na sobě má nepatrně odlišnou běžeckou soupravu než tu, kterou nosí, když chodí běhat s mámou, což znamená, že v tomhle dneska půjde do práce.